

Sygn. akt I C 1972/13

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 10 marca 2014 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2014 roku we W.

sprawy z powództwa (...) S.a.r.l. z siedzibą w L.

przeciwko M. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

W dniu 20.09.2013r. (...) S.a.r.l. z siedzibą w Luksemburgu wniosła o zasądzenie od M. K. kwoty 1.015,08 zł. wraz z odsetkami od 20.09.2013r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że strona powodowa nabyła od Canal+ (...) S.A. wierzytelność wynikającą z umowy abonamentowej. Mimo wezwania do zapłaty pozwany nie zapłacił dochodzonej kwoty.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10.09.2012r. Canal+ (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił notę księgową nr (...), w której wskazał, że tytułem odszkodowania za niezwrócony sprzęt (kartę cyfrową i terminal cyfrowy (...)) M. K. zobowiązany jest uiścić kwotę 900 zł.

(dowód: nota księgowa nr (...) - k. 13)

W dniu 28.09.2012r. pomiędzy Canal+ (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...) S.a.r.l. z siedzibą w Luksemburgu zawarta została umowa, na podstawie której strona powodowa nabyła wierzytelności wymienione w Załączniku do tej umowy. Wśród tych należności znajdowała się wierzytelność wobec M. K. o zapłatę kwoty 900 zł.

(dowód: duplikat umowy cesji wierzytelności z dnia 28.09.2012r.- k. 16 verte,

duplikat częściowego wykazu wierzytelności- k. 22)

Strona powodowa sporządziła pismo informujące pozwanego o dokonanej cesji.

(dowód: duplikat zawiadomienia o cesji- k. 21 verte)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 339 § 1 i § 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z uwagi na fakt, iż pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, Sąd na rozprawie w dniu 10.03.2014 r. wydał wyrok zaoczny.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie ze względu na to, iż w ocenie Sądu roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione. Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła nie tylko wysokości zobowiązania pozwanego, ale również jego istnienia w ogóle.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontrydiktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Sąd zatem wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża stronę. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116).

Na poparcie swojego żądania strona powodowa przedłożyła: notę księgową wystawioną przez pierwotnego wierzyciela, umowę cesji wraz z częściowym wykazem zbytych wierzytelności oraz zawiadomienie o dokonanej cesji. Na ich podstawie Sąd nie był w stanie ustalić, że pozwanego łączyła z pierwotnym wierzyciela jakkolwiek umowa, zgodnie z którą otrzymał on od niego sprzęt umożliwiający odbiór programów telewizyjnych; w konsekwencji nie istniała możliwość ustalenia, że pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania w postaci zwrotu sprzętu, co uzasadniało obciążenie go obowiązkiem zapłaty kwoty 900 zł tytułem odszkodowania. Na podkreślenie zasługuje, że strona powodowa nie przedłożyła umowy abonamentowej łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem. Z przedłożonych dokumentów nie wynikało również, iż pierwotny wierzyciel skutecznie zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz strony powodowej. Strona powodowa nie wykazała umocowania osób uczestniczących w zawieraniu umowy cesji, w szczególności nie przedłożyła pełnomocnictw oraz odpisu z KRS pierwotnego wierzyciela. Tym samym nie udowodniono, że umowa z dnia 28.09.2012r. rzeczywiście doprowadziła do nabycia jakichkolwiek wierzytelności przez stronę powodową.

Ponadto Sąd zwraca uwagę, że strona powodowa nie udowodniła tego, że pozwany został faktycznie zawiadomiony o dokonanej cesji; nie przedłożono potwierdzenia odbioru przedmiotowego pisma przez pozwanego, jak również dowodu nadania tego pisma. Zauważyć należy również, iż w żadnym z przedłożonych dokumentów nie wskazano, by pozwany zobowiązany był do uiszczenia kwoty 1.015,08 zł.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku jakichkolwiek dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanego wobec strony powodowej i jego wysokości, orzeczono jak w wyroku.